

TAMPEREEN HIIPPAKUNNAN PIISPA

MATTI REPO

Syvyys huutaa syvyydelle

Minulla oli mahdollisuus vieraillla syvällä maan alla. Pääsin tutustumaan vedenpuhdistamon rakennustyömaahan Tampereen Sulkavuoressa. Luolissa oli pituutta ja leveyttä, mutta myös syvyyttä.

Kallion sisässä tuntui turvalliselta. Varusteina olivat liivi, kypärä ja lamppu. Asiantunteva opas johti kulkua. Silti ajatuksiin hiipivät pimeät mielikuvat. Maan alle meneminen on kuin hautaan laskeutumista. Ihmisen paikka on maan päällä päivänvalossa, siellä, missä näkee elämää ja toivoa.

Pääsiäistä edeltävä hiljainen viikko kutsuu seuraamaan kärsivää Kristusta. Kevääseen heräävä luonto tuo joka päivä lisää valoa ja lämpöä, mutta samalla kuljetaan kohti pitkäperjantain tuskaisaa ristiä ja lauantain kylmää hautaa. Tiivistyykö tähän vastakohtaan myös ylipäätään ihmisen elämä?

* * *

Ihmisen osana on kuolla ja tulla haudatuksi. Kukaan ei kulje ikuisesti maan päällä, vaan jokaisen matka päättyy maan sisään. "Maasta sinä olet tullut, maaksi pitää sinun jälleen tulla." Hautaan siunaamisen karut sanat lausuvat totuuden. Niihin ei ole vastaan väittämistä. Ne sulkevat jokaisen suun.

Elämä on hauras ja vastoinkäymisten vaivaama. Maailma sotii, on väärä ja väkivaltainen. Ihmiskunta on kuin suljettu syvyyksiin etsimään ulospääsyä pimeästä. Onko pitkäperjantai paitsi pitkä myös loputon?

Kristillisen uskon ytimessä on pääsiäinen, ilon ja ylösnousemuksen päivä. Viimeinen sana ei ole kuolemalla vaan kuoleman Voittajalla. Jumala lähetti Jeesuksen elämään ihmisenä ja kuolemaan ihmisenä. Koska hän on Jumalan Poika, hän voi antaa kuolevaisille toivon.

* * *

Ihmisen tie kulkee syvyyteen, mutta hän voi katsoa ylös Jumalan syvyyteen. Haudan syvyyteenkin asti ulottuu Jumalan hyvyyden syvyys. Joka katsoo Jumalaan, näkee rakastavan katseen. "Syvyys huutaa syvyydelle" (Psalmi 42:8).

Jumala, niin tutkimaton ja salattu kuin onkin, sallii ihmisen kokea läsnäoloaan ja tuntee ihmeellistä turvallisuutta. Ehkä tätä kokemusta voi kuvata vain sisäisenä katseena tai sydämen huutona, ei tietämisenä vaan luottamisena. Sanattomana suhteena. Ihmisen ja Jumalan vuorovaikutus on syvyyksien suhde.

Rukous on huutoa Jumalan syvyyteen. Se ei ole huuto tyhjyyteen, omaa ääntä kaikuville seinille. Se otetaan vastaan ja siihen vastataan. Rukouksessa sielu löytää elämän mielekkyyden kaiken selittämättömän keskellä, levon kysymysten keskellä ja rauhan rauhattomuuden keskellä. Siinä koittaa piinaviikon päätteeksi pääsiäinen. Kuoleman ote kirpoo, maan povesta noustaan ylös elämään, iloon, toivoon ja valoon. Siinä saadaan voima kulkea vaikeuksienkin läpi.

Siunatkoon Ylösnoussut Kristus sinun pääsiäisesi.

Tampereen piispantalossa 25.3.2024

+ Matti Rönkä